

“Evo me”

Dragi fra Petre, svi fratri u ovoj župi,

časne sestre,

pređragi ljudi u crkvenom zboru "Mato Leščan" koji ste nam danas ovdje pjesmom donijeli predokus raja,

draga braćo i sestre,

hvaljen Isus i Marija!

Danas vam želim reći nešto što sinoć nisam, nešto osobnije.

Ovdje, pred Gospodinom i svima vama, željela bih podijeliti nešto dublje: osobno svjedočanstvo.

Ne kao utemeljiteljica i direktorica televizije, nego kao jedna žena koja je u životu puno puta ostala samo na Božjoj providnosti – i vidjela da je to dovoljno.

Kad se osvrnem na dvadeset godina promišljanja, molitve i razlučivanja, deset godina emitiranja Laudato televizije, jasno vidim da ništa od toga ne bi postojalo bez križeva.

Moj se život potpuno promijenio.

Prije osnivanja i početka emitiranja Laudato televizije imala sam materijalnu sigurnost kakvu mnogi priželjkuju.

Bila sam vlasnica jedne od vodećih informatičkih tvrtki u Hrvatskoj.

Na računu su bili milijuni kuna.

Imala sam osjećaj kontrole, stabilnosti, sigurnosti.

Sve ono što čovjek misli da mu daje mir.

A onda je polako, ali sigurno, sve to nestalo.

Shvatila sam da se više ne mogu oslanjati na tu sigurnost, na tu "punu košaricu", na račun, na brojke.

Shvatila sam da jedini pravi, ispravan i siguran put nije materijalna sigurnost, nego Božja providnost.

Život iz dana u dan.

Put malih koraka.

Molitva i žrtva...

Vjera velika...

I moram reći, to uopće nije bio lak proces.

Nije to bio lagan put, ali bio je put oslobađanja.

Put na kojem sam naučila vjerovati Bogu više nego svojim planovima, svojim izračunima, svojoj logici.

Godinu po godinu, prodala sam i razdala gotovo sve što sam imala ulažući u Laudato televiziju.

I znate što? Nije mi žao.

Zaista mi nije žao.

Jer znam da Bog sve vidi.

I konačno: Bog mi je i dao da bih mogla dati.

Jer Božji putevi nikad nisu ravni i često počinju tamo gdje mi više ne vidimo izlaz.

Te 2006. godine u svom srcu čula sam glas koji mi je jasno progovorio:

"Nisi prva koju sam zvao, ali si prva koja se odazvala mome pozivu."

Te su me riječi duboko prožele.

Shvatila sam tada da Bog često poziva mnoge.

Mnogi osjete poticaj, mnogi osjete taj "nemir", mnogi čuju poziv, i onda treba učiniti onaj prvi, hrabri, mali korak vjere.

I zato, vjerujem da Gospodin uvijek traži srce koje se usudi reći:

"Evo me."

Pa makar drhtalo.

Pa makar ne znalo što ga čeka.

To "Evo me" mijenja život.

Promijenilo je moj život.

Odvelo me je putem koji nisam planirala,

ali putem na kojem sam vidjela kako Bog čini ono što čovjek sam ne bi mogao.

Kad sam osjetila taj poziv da pokrenem Laudato TV, nisam imala sigurnost, nisam imala jamstvo uspjeha.

Imala sam samo onaj jedan nemir u srcu, jednu malu iskru Duha Svetoga koja me je tjerala naprijed.

Mnogi su me upozoravali:

"Zašto baš televizija?"

Zašto riskiraš sigurnost?"

Zašto izlažeš sebe, svoju obitelj i svoj mir?"

A ja nisam imala odgovor koji bi uvjerio svijet.

Imala sam samo odgovor srca:

"Jer vjerujem da me Bog na to poziva."

I tako je započelo.

Nastupili su izazovi, nesanice, zdravstveni problemi, brige, borbe koje nitko nije vidio. Samo On!

Ali, svaki put kad bih pomislila da je kraj, da više ne mogu, Bog bi poslao nekog čovjeka. Jedan poziv. Jednu ruku pomoći.

I tako je, malo po malo, rasla televizija koja nije samo medij, nego susret: čovjeka s Bogom i čovjeka s čovjekom.

Najljepši dio tog poslanja nisu kamere, studiji, ni projekti.

Najljepši dio su ljudi.

Ljudi koji nam pišu:

"Uz Laudato se osjećam kao kod kuće."

"Vraćam se molitvi. Daleko sam od Hrvatske, ali uz vas, u toj Božjoj blizini, osjećam toplinu domovine kojoj pripadam."

Dok sam jučer i sinoć razgovarala s mnogima od vas ovdje u Frankfurtu, osjetila sam isto:

da ste dio te Božje priče,

da ste dio našeg poslanja,

da ste dio Laudato obitelji, iako daleko od domovine.

Znam da ni vaši životi nisu ravni i jednostavni.

Mnogi od vas nose križeve koje drugi ne vide.

Križeve samoće, nostalgije, brige za obitelj, borbe za zdravlje i egzistenciju.

I zato vam iz vlastitog iskustva želim reći:

križ ne lomi čovjeka koji ga nosi s Kristom.

Križ ga oblikuje.

Križ ga otvara radosti koju sam nikad ne bi pronašao.

Dragi moji!

Laudato televizija nije nastala iz ljudske snage.

Nastala je jer se Bog poslužio jednom slabošću, jednom čežnjom, jednim "Evo me".

I dalje živi zahvaljujući ljudima koji vjeruju u dobro, u vjeru, u obitelj, u zajedništvo.

Opstaje zahvaljujući vašoj dobroti, vašim molitvama i donacijama koje nas doslovno održavaju.

Stalna je borba za opstanak. Živimo od dana do dana, od providnosti do providnosti, često ne znajući kako će izgledati sutra, ali vjerujući da Bog vodi i da će poslati upravo onoliko koliko nam treba.

Laudato je obitelj, Božje djelo, i vi ste njezin dio.

I zato, hvala svima vama koji nas podržavate,

koji ste dio te naše obitelji, tog Božjeg djela.

Hvala vam što stojite uz nas jer svaka vaša molitva i svaka vaša donacija čini razliku i omogućuje da ovo poslanje živi i dalje.

Ako išta želite ponijeti iz ovog svjedočanstva, neka to bude ovo: ne bojte se odazvati kada Bog nešto stavi u vaše srce.

Možda niste prvi koje je pozvao,

ali možete biti prvi koji će odgovoriti.

Tada Bog preko vas može učiniti čudesa veća nego što možete zamisliti.

Vidimo se u svibnju u Areni Zagreb

ili na stadionu Hrvatskih vitezova u Dugopolju ovoga ljeta!

Neka Gospodin blagoslovi vas,

vaše obitelji i sve vaše putove!

Hvala vam od srca.